

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eliza Kennedy
I TAKE YOU

Copyright © 2015 by Eliza Kennedy

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01738-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Elajza Kenedi

PRELUJBNICA

mekog srca

Prevela Aida Bajazet

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za Džošu.

SUBOTA

Udajem se.

On je savršen!

Opšta katastrofa.

„Ti si luda“, govori mi Fredi dok mi dodaje novo piće. „Vil je divan. Ima odličan posao. Ume da kuva. Sladak je i neodoljiv.“

„On je sve što ja nisam“, odgovaram joj. „Jednostavno, poništava sve moje mane.“

„Ha-ha!“, kaže Fredi. „Ne bih rekla.“

Nalazimo se u klubu u centru grada. Unutra je vruće, mračno i neopisivo bučno. Nikol sedi s druge strane stola i igra se telefonom. Ostatak ženske ekipe igra pored kabine di-džeja.

„Ti si kao mačka u džaku!“, dovikuje mi Fredi nadjačavajući muziku. „Spolja si odlična, ali da te neko kupi i odvede kući?“, vraća čašu na sto, podigavši obrvu. „Taj će se, bogme, gadno preći.“

Glasno uzdišem. „Stvarno ne znam kako se sve ovo dogodilo.“

„Ma nemoj mi reći!“, govori mi ona i bode me šiljatim ružičastim noktom. „Prevario te je i naterao da pristaneš? Uperio ti je svetlo u oči i onda ti je, onako zaslepljenoj, na brzaka navukao verenički prsten?“, umire ona od smeha i mlatara rukama.

„Nije bilo tako“, bunim se. „Štaviše, bilo je baš romantično! Po sjajnoj mesečini, usred muzeja.“

Fredi dubokomisleno klima glavom. „Kad me je Patrik zaprosio, sakrio je prsten u usta medveđe glave na krznoj prostirci.“

„One u hodniku?“

„Ne, nego u dnevnoj sobi“, ispravlja me.

„Zašto ja ne znam za to?“

Elajza Kenedi

„Čak me je naterao da ga tražim puzeći unaokolo“, dodaje. „I to potpuno naga“.

Nedostaje mi Patrik.

„I to s lisicama na rukama“, nastavlja ona. „Što mi je, znaš, pomoglo.“

Taman kad sam htela da se uhvatim za ovu pikanteriju i upitam je za detalje, neko seda pored mene. Sladak je. Smeškam mu se. Uzvraća mi osmehom.

„Mogu da ubijem čoveka umom“, govorim mu.

On se smeje. „Mogu li da te častim pićem?“ pita me.

Britanac je. Odmah se zaljubljujem u njega.

Pružam ruku i dodirujem mu tamne kovrdže. Nedugo posle toga nas dvoje se ljubimo. Ima ukus burbona i duvanskog dima. Mogla bih da se ljubim s njim cele večeri, ali me Fredi odvlači na podijum za igru. Uvijamo se, izvijamo i tresemo zadnjicama. Okrećemo se i njišemo. Vrtimo se ukrug.

„Jesi li ponela neku drogu?“, vičem.

Gleda me iznenađeno. „Mislila sam da prestajemo s tim.“

„Vinfred! Zar to mora baš večeras?“

Ona grabi tašnu sa stola i odvlači me u toalet. Kad smo se vratile, onaj slatki Britanac se izgubio. Nikol i dalje kucka poruku. Leta, Čelsi i Džoj poskakuju, sve odižući zadnjice od sedišta u ritmu muzike, istovremeno vrišteći i ispijajući piće. Upravo shvatam da ja *volim* sve ovo. Hoću da imam devojačko veče svake nedelje.

„Hajde da zezamo ljude telefonom!“, predlažem oduševljeno.

„Hajdemo u striptiz-bar!“, dodaje Fredi.

„Hajdemo!“, vrištimo uglas sve četiri. Samo Nikol i dalje kucka prokletu poruku. Moj telefon se oglašava. Stiže mi Filipova poruka:

– Vajlderova, odmah dođi.

Ustajem od stola. Pomalo sam nesigurna na nogama. „Poljubite me za laku noć, cure.“

„Sad?“ dovikuje mi Fredi, ne verujući sopstvenim ušima. „Ne može to tek tako!“, protestuje ona. Tapšem je po ramenu. „Brzo ću se vratiti.“

Ha-ha! Ne.

U firmi vlada opšta ludnica. Pripravnici jurcaju tamo-amo hodnicima, noseći u rukama gomile uvezanih debelih predmeta i fascikli, dok sekretarice frenetično štampaju i fotokopiraju brda papira. Imam utisak kao da se baš ovde noćas rešava sudbina cele planete. Nikad nisam došla na posao

Preljubnica mekog srca

u ovakvom stanju, pa mi sad sve izgleda pomalo čudno, novo i smešno. Počinjem da se smejem i nailazim na nekoliko mrkih pogleda uperenih u mene. Odjednom me iznenada zahvata nešto nalik na turbulenciju. O, ne! Padam! Srećom, nalećem na zid i zaustavljam se. Znaite šta? Blažen bio onaj ko je izmislio zidove u hodnicima. Taj je očigledno bio vidovit. Ko god da ih je izmislio, bio je prokleta...

Ulećem u toalet i umivam se hladnom vodom. Sad je već malo bolje. Nastavljam prema svojoj kancelariji, ali vidim svetlo u Lajlovoj i zastajem. Lajl sedi za stolom, okružen hrpama papira i masnim kutijama od kineske hrane, snažno udara po tastaturi laptopa i izgleda kao da će svakog trenutka doživeti infarkt. Lajl i ja radimo u istom timu, na istoj parnici i za istog partnera, s tim što je on ovde pet godina, a ja samo dve. Mogla bih nas nazvati prijateljskim suparnicima. Ili čak srodnim dušama. Ali izuzetno bliskim.

„E, jebi se!“, govori mi ljutito.

Stropoštavam se na stolicu. „Šta je bilo, Supermišu?“

Lajl duboko uzdiše. „Koliko puta sam te zamolio da me ne zoveš tako?“

„Jedanaest. Šta se, pobogu, ovde dešava? Prošla je ponoć.“

„Tužioc i u slučaju Lukas izneli su predlog za preliminarni nalog“, govori mi i nastavlja divljački da udara po tastaturi. „Imamo samo dva dana da im odgovorimo. Možeš li pomoći?“

Skidam noktom svetlucavu konfetu koja mi se zalepila za haljinu. „Mislili smo da ne mogu.“

Lajl prelazi pogledom preko ekrana i čita ono što je otkucio, udara snažno taster za brisanje, viče *jebi se* u ekran, zatim ponovo udara snažno onaj isti taster, isteže vrat, pritom proizvodeći krckajući zvuk, a potom se okreće prema meni. „Ona neće da pomogne?“, obraća mi se u trećem licu, naglašavajući svaku reč, što me posebno iritira. „Zašto je onda ovde?“, dodaje ironično.

Ponovo skidam dosadne konfete s haljine. „Zato što joj je Filip poslao SMS“, odgovaram mu u istom maniru.

Lajl se mršti. „On je ovde?“

„Očigledno.“

„Filip ne ume da pošalje poruku.“

Sležem ramenima. „Možda ga je sekretarica naučila.“

„Beti ima devedeset godina. Zašto bi on tebi slao poruke?“

„Lajl je u frci. Lajl se pita zašto glavni nije poslao poruku njemu. Lajl se utronjao. On je tropa. Skroz-naskroz.“

On besno grabi hemijsku olovku sa stola i počinje da škljoca njom.

„Trenutno vidim neizmernu ljubav u tvojim očima, Lajle.“ Prinosim ruku svojim grudima. „Prosto ne mogu da izdržim toliki nalet nežnosti.“

Za trenutak pomišljam da će se baciti na mene preko stola i ubosti me onom olovkom u oko, ali ipak uspeva da se uzdrži. „Napolje“, govori mi i pokazuje olovkom prema vratima. „Odmah.“

Penjem se dva sprata i izlazim na četrdeset petom, gde su smeštene partnerske kancelarije. Ovde je sve drugačije nego dva sprata niže: rasveta je skupa, osvetljenje prijatno prigušeno, a hodnici zastrti debelim mekim tepisima. Čak je i vazduh bolji – čist je i svež kao da su ga upravo uvezli pravo sa Alpa. A možda i jesu, ko zna? Koračam dugačkim hodnikom, usput se diveći neprocenjivo vrednim umetničkim delima na zidovima, i uramljenim fotografijama koje svedoče o slavnoj prošlosti kompanije. Izbledele fotografije osnivača. Pisma zahvalnosti moćnih plutokrata i krupnih industrijalaca. Pismo Teodora Ruzvelta u kom se žali na visinu svog računara.

Filip sedi s nogama podignutim na sto i čita neki materijal. Zastajem na pragu i nonšalantno se naslanjam na dovratak. Zatim kucam i izgovaram: „Zvali ste, gospodaru?“

On podiže glavu i gleda me preko naočara. „Vajlderova. Uđi.“ Primećujem da nosi smoking. „Upravo dolazim s neke humanitarne zabave“, objašnjava on, mada ga nisam ništa pitala.

„Opa. Humanitarno smo aktivni. Lepo!“ govorim i potom sedam na rukohvat jedne od tri ogromne kožne fotelje i čekam. On me kratko odme-rava pogledom i potom vraća pogled na ono što je čitao. Ja i dalje čekam. Lep mu je frak, primećujem. Zatim skrećem pogled prema njegovom masivnom, bogato izrezbarenom radnom stolu i pitam se ko li je izradio sve te divne šare. Siročad, verovatno. Francuska siročad iz osamnaestog veka. Zamišljam ih kako rintaju po ledenim radionicama dok im ručice ispucale od mraza podrhtavaju na studenom vetru koji šiba preko ravnica... ko zna gde. Negde u Francuskoj. Vidim kako im alat ispada iz promrzlih ruku, kako se povređuju i cepaju trake svojih bluza i njima umotavaju rane, a zatim se ponovo vraćaju poslu.

Htedoh da ga pitam za njih. Zatim naglo odustajem od te ideje.

Sklapam ruke u krilu. Haljina mi se podigla do nepristojne zone. Povlačim ivicu haljine nadole. Čujem da se nešto pocepalo.

Filip baca onu fasciklu na sto. „Dakle“, počinje on. „Čujem da se udaješ.“

„Aha!“, odgovaram mu i šašavo podižem oba palca. Zašto li me to pita? I šta ja uopšte tražim ovde? Stvarno ne bi trebalo da budem na ovom mestu. „Sutra letimo u Ki Vest.“

Preljubnica mekog srca

Filip mi se smeška. „Čestitam.“

„Hvala najlepše.“

„Želimo da otkážeš to venčanje.“

„Izvinite?“

„U stvari, samo ga odloži.“ Spušta noge sa stola i ispravlja se u fotelji.
„Na nekoliko meseci.“

Besna sam kao ris. Ovo nije u redu! Otkud im pravo? Ja želim da se udam! Vil i ja smo srodne duše.

„Nema šanse“, odgovaram mu. „Odbijam.“

Filip počinje da pretura po papirima na stolu, očigledno tražeći nešto. Zatim zastaje i podiže pogled prema meni. „Ovo ti je prvi brak?“

„Da, jeste, i...“

„Sećam se svog prvog venčanja“, izgovara i zamišljeno gleda u daljinu.
„Istina je ono što kažu. Prvi brak jeste najbolji.“

„Lepo je to znati, ali...“

„Naredno svedočenje u parnici *Energrin* zakazano je za petak.“ Izvlači jedan papir iz neuredne hrpe i prelazi pogledom preko njega. „Svedok je neki računovođa. Piter Hofman.“

„Hofman?“, izgovaram. „Onaj tip s imejlovima?“

„Prema Lajlovom mišljenju, gospodin Hofman nije spreman da ga ispituju. Potreban nam je neko ko će ga lepo pripremiti.“ Podiže pogled prema meni, visoko podignutih obrva.

Oh. Mislim da se Filip malo zbunio. „Ali ta parnica je u vezi s prevarom“, podsećam ga. „Ja radim isključivo ekološke tužbe.“ Prebacujem nogu preko noge, zadovoljno se smeškajući. Problem rešen.

Međutim, on odmahuje glavom mršteći se. „Lajl kaže da ti najbolje poznaješ ovaj slučaj. Tvrdi da si iščitala sav materijal. Zato baš ti moraš da pripremiš tog svedoka.“

Trebalo je da znam ko stoji iza ovoga. „Lajl nema pojma! Mislim, ne govori istinu, Filipe. On samo hoće da mi pokvari venčanje! On...“

Filip me mrko gleda preko naočara. Izgleda mi kao strogi učitelj koji se upravo naoštrio da izgrdi neposlušnog đaka. Ovo mi se uopšte ne dopada. Podižem bradu i prkosno zurim u njega. Pokušavam da se oslonim na lakat, ali pošto je površina rukohvata klizava, odlučujem da ipak prekrstim ruke na grudima. „Mislim da ćeš ipak morati da pronađeš nekog drugog za to.“

Filip na to počinje da razglaba o tome kako je *Energrin* izuzetno važan klijent... da je ovaj slučaj istorijski... da je reč o milijardama dolara... da nam ljutite vladine agencije zbog ovoga dišu za vratom... da je javnost ozbiljno

zabrinuta zbog izlivanja nafte... da se prava posvećenost advokata ogleda u njegovoj spremnosti da se žrtvuje za dobrobit klijenta...

Iskreno? Ne mogu da se usredsredim na ono što mi govori. Glas mu je milozvučan i odmeren. Pažnju mi odvlači i svetlost njegove stonje lampe, zbog koje mu se seda kosa presijava. Filip ima jaku kosu. Divnu. Zapravo, on odlično izgleda.

„... svedokova dokumenta obiluju raznim zamkama, tako da ga je neophodno dobro pripremiti, a ti, Vajlderova, jedina si koja to mora učiniti. Osim toga, posedujem neke informacije koje će ti biti od pomoći. Igrom slučaja, znam da će gospodin Hofman ove nedelje boraviti na odmoru u Florida Kizu, pa je zgodno da tamo bude saslušan. Svi tužiocci već su se saglasili s tim.“ Filip mi se osmehuje.

Prvo smoking, zatim naočari, a sad još i ovaj osmeh?

Čovek mi baš otežava situaciju!

„Dakle, naš plan je ovakav“, nastavlja on. „Srećeš se sa gospodinom Hofmanom u utorak, u njegovom hotelu, u odmaralištu koje se zove“, gleda na papir ispred sebe, „*Zaliv spokoja*. Zvuči baš lepo. Ja ću doleteti u četvrtak predveče. U petak ću odbraniti njegovo svedočenje, uz tvoju pomoć, naravno. Kao što vidiš, do petka uveče sve ovo trebalo bi da bude gotovo i posle toga slobodna si kao ptičica.“

Razmišljam o ovome. „Ako je tako, onda ne moram da odložim venčanje.“

„Tačno tako.“

„Ali zašto si rekao...“

„Zato što volim kako ti stoji ljutit izraz lica.“ Ponovo mi se osmehuje. Sklapam oči. „Ipak pošalji nekog drugog“, govorim mu tiho.

„Dobro, hoću“, uzvraća on. „Ali pod jednim uslovom.“

Otvaram oči. Gledamo se u tišini.

Ustajem i zatvaram vrata. „S haljinom ili bez nje?“

On ustaje od stola i prilazi. „Glupo pitanje.“

Počinjem da otvaram rajsferšlus. „Želim da me ponovo pljuskaš po zdnjici.“

„To ti se dopalo?“, pita me i pruža se po kožnom kauču. Penjem se na njega i opkoračujem ga.

„Nije“, šapućem mu u uho. „Uopšte mi se nije dopalo.“

Nešto kasnije, ležim uz njega s glavom na njegovim grudima. Baš ovo bilo mi je potrebno. Upravo zbog ovoga otišla sam sa svoje žurke. Možda je ovo svima bilo jasno. Osim meni. Bar ne odmah.

Preljubnica mekog srca

Osećam njegove prste u svojoj zamršenoj kosi. Filip je prilično izdržljiv za svoje godine. Mislim na sve starije muškarce. Oni su pravi i tako, tako...

„Vajlderova?“

„Da, gospodine?“

Volim da ga zovem *gospodine*. To mi zvuči tako uzbudljivo. Nekako ponizno.

Filip uzdiše. „Nešto me ozbiljno muči.“

„Žao mi je što to čujem, gospodine.“

Osećam kako mi razdvaja uvojke kose i uvrće ih oko svojih prstiju. „Mislim da si stekla pogrešan utisak.“

„U kom smislu?“

„U smislu da ćeš i pored svega ovoga ipak otići da pripremiš Hofmana.“

Uzdišem zadovoljno i dobujem mu prstima po grudima. „Znam.“

Filip odiže glavu od jastuka i gleda u mene. „Stvarno znaš?“

Podižem se u sedeći položaj i protežem se. „Naravno da znam. I ne smeta mi.“ Gledam odozgo u njega. „Mada mislim da nije trebalo da me ubeđuješ.“

„Znam.“ Ponovo mi se osmehuje. „Zar nije bilo divno?“

Zaista jeste. Zato mu i dopuštam da me iznova ubedi. Zatim malo ja ubeđujem njega. A onda ustajem, oblačim se, zovem taksi i odlazim kući.

Vil i ja živimo u potkrovlju u Ulici Nort Mur. Pre nego što se on doselio pre pet meseci, stan je bio prazan, oskudno namešten i pust, baš kao i moja duša, kako bi rekla moja Fredi. Sad je to jedan sasvim prijatan, udoban i lep prostor, pun starog nameštaja, umetničkih dela i ostalih ljupkih sitnica koje Vil donosi s putovanja.

Mora da me je čuo kako se spotičem pri izlasku iz lifta, jer vidim da me čeka na vratima. Stoji u majici i donjem delu pidžame, kose zamršene od tuširanja. Fredi je u pravu – stvarno je sladak. Zeva i osmehuje mi se.

„Zdravo, Lili.“

„Dušo! Čekao si me.“

U kaminu pucketa vatra. Svira lagana muzika. Padam mu u naručje, a on ispituje moje lice pogledom punim ljubavi. „Treba li da ti donesem kofu?“ pita me zabrinuto.

„Ne još“, odgovaram mu šapatom.

Pomaže mi da legnem na kauč i donosi mi čašu mineralne vode. Aspirin. Šolju čaja. Sve je to unapred pripremio za mene.

Pružam se na kauč i spuštam mu glavu u krilo. On me pokriva ćebetom. „Jesi li se lepo provela večeras?“ pita me.

Ne zaslužujem ga. Svesna sam toga.

Elajza Kenedi

„Bilo je dobro.“

Nežno mi sklanja pramen kose sa čela. „Lepo izgledaš.“

To što priznajem da jesam grozna osoba ne čini me manje groznom. I toga sam i te kako svesna.

Podižem pogled prema njemu i gledam ga očima očajnika. „Ja sam mačka u džaku, Vile!“

„Možda jesi, ali ja te volim baš takvu kakva jesi“, odgovara mi on.

„O, bože“, izgovaram tiho. „Ha-ha.“

Biću bolja. Popraviću se. Moram!

Pronaći ću način da ga zaslužim.

„Imamo let rano ujutro“, obraća mi se. „Hajde da te smestimo u krevet.“

„Volim te, Vile!“, uzvikujem. „Mnogo, premnogo.“

Upravo u tom trenutku shvatam da to zaista i osećam. Ali stvarno!

Nasmejao se šeretski. „Ako je tako, onda imam odličnu ideju.“

„Koju?“

„Hajde da se venčamo!“

O, gospode!

Zatvaram oči. „Hajde!“

Šta to radim? Šta sam to upravo uradila?

Stani. Samo duboko diši i smiri se.

Sve će biti u najboljem redu. Mora biti!

Ali kako? Nemam pojma. Stvarno ne znam. Ali osećam da će ipak sve biti u redu. Nekako.

NEDELJA

Vožnja do aerodroma bila je teška. Dvapat sam morala da koristim kofu za povraćanje. Čekiranje i prolazak kroz bezbednosne mere posebno su iznurujući. Vil me vodi kroz terminal i doslovno me unosi u avion. Stižem puzajući do svog mesta i sunovraćujem se u sedišta. Žena pored mene cmizdri, sa glavom među kolenima. Pažljivo joj dodirujem leđa. „Jeste li dobro?“, pitam je.

„Užasno mi je muka!“, izgovara ona stenjući.

„Hej, i meni je! Sinoć sam imala devojačko veče.“

Ona podiže glavu. „Ma šta mi reče!“

Zove se Lola. Udaje se za tri dana u Boka Ratonu.

„Ako se udaš u sredu, manja je šansa da ćeš se razvesti“, obaveštava me ona. „Mnogo manja.“

„Šališ se?“

„Ne, ne šalim se. Dokazano je. Tako kaže statistika“, izgovara ona svečanim tonom.

Jasno kao dan, počinjemo da razmenjujemo iskustva.

„Na ostrvu postoji samo jedna prodavnica smokinga“, pričam joj. „Naša planerka venčanja ostavlja tamo depozit i, nekoliko sati kasnije, prodavnica biva opljačkana. I to uz pretnju oružjem.“

„Mislim da poznajem momke koji su to uradili“, odgovara mi Lola.

„Uhapsili su ih nekoliko dana kasnije.“

„A, tako. Onda ih ne poznajem“, dodaje ona.

Naginjem se preko Vila i gledam prema drugom kraju aviona. „Šta misliš, kad će početi da poslužuju osvežavajuća pića?“

„Nismo još ni poleteli“, mrmlja on.

„Taj svečani dres-kod je najobičnije sranje“, govori mi Lola. „Betina, moja kuma, znaš, jedna je od onih ekologa. Znaš već, ne kupuje papirne ubruse i jede samo onu grozotu od kelja.“

„Aha, znam“, klimam glavom. „Znam takve.“

„Odabrala sam haljine bez bretela za sve deveruše, znaš. Prelepe. Moderne i seksi.“ Lola pući pune usne boje kivanog jastoga. „Sad Betina neće da se izdepilira ispod pazuha!“

„Fuj!“

„Odvratno! Izgleda kao da pod pazuhom krije one dve životinjice. Znaš one čupave, poput krznenih žbunića?“

„Hrčke?“

„Ne, nego olingite.“

„Olingite?“ ponavljam u čudu.

„Ma da. To su one čudne životinje iz Ekvadora“, govori ona zloslutno vrteći glavom. „Opasni su to mali krelci.“

Pokušavam da vratim razgovor na pređašnju temu. „Prvi hotel koji smo odabrali za naše goste sav je u tom ekološkom fazonu, baš kao i tvoja prijateljica“, govorim joj. „Znaš već, koristi se samo solarna energija, nema štetnih zagađenja i slično.“

„I koriste samo štedljive sijalice?“

„Da, baš tako. Ali slušaj ovo.“ Naginjem se bliže njoj. „Zatvorili su ga prošlog meseca pošto su u jednom od njegovih rezervoara za vodu pronašli mrtvu prostitutku.“

„Ma šta pričaš!“, uzvikuje Lola.

„Da, da.“

„To je baš grozno.“

„Znam da jeste.“

Lola obazrivo skida noktom narandžastu ljusticu kože s vrha nosa. „Doći će mi na venčanje dve rođake, znaš? Jednojajčane bliznakinje. Izgledaju kao slonice.“ Zastaje za trenutak. „I vole da se krešu.“

Zevam od čuda. „Jedna s drugom?“

„Kad god se okupi familija, njih dve se iskradaju i odlaze, kao u garažu? Čekaj da vidim imam li njihove fotografije...“, uzima telefon i počinje da traži po foto-albumu. „Nećeš verovati koliko su debele.“

Vil mrmlja sebi u bradu. „Mislim da će ti ova isprašiti tur u toj igri.“

Okrećem se prema njemu i gledam ga. Onako visok, savio se poput pe-rece u onom sedištu i kucka nešto po telefonu. Na sebi nosi duks s kapulja-čom i svetlozeleni kačket ispod kog mu štrči razbarušena kosa. Neobrijan je i toliko se zadubio u to što kuca da ne primećuje da su mu naočari skliznule navrh nosa. U osnovi, izgleda kao veoma privlačna skitnica, a ne kao neko ko govori četiri izumrla jezika.